

Arrest

nr. 314 511 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 / 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat M. OGUMULA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 september 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 19 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U bent een moslim van de soennitische stekking. U bent geboren in het dorp Doshambe, gelegen in het district Puli Alam in de provincie Logar waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging naar school tot de zesde graad van het lager onderwijs. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Uw vader S.(...) A.(...) S.(...) richtte in 1387 of 1388 Afghaanse kalender (AK) (maart 2008 – februari 2010 Gregoriaanse kalender (GK)) een school voor jongens en meisjes op in jullie dorp Doshambe genaamd 'School of Imam Abu Hanifa'. In 1390 AK (maart 2011 – februari 2012 GK) werd de school officieel geregistreerd bij de overheid. U vader was directeur. Hij gaf ook les samen met uw broer N.(...) en twee andere leerkrachten. U verklaarde dat u werkte in de school als schoonmaker. U bracht ook water voor de leerlingen.

Twee à drie jaar na de registratie van de school bij de overheid begonnen de taliban een aantal keren per jaar bedreigingen te uiten. Dit bemoeilijkte het werk in de school. Leerkrachten werden bij hun thuis of op de weg van of naar school ook bedreigd door de taliban. De taliban eisten dat de leerkrachten stopten met lesgeven op de school, wat ze uit angst ook deden.

In 1393 AK (maart 2014 – februari 2015 GK) ontving uw vader een dreigbrief waarin de taliban eisten dat hij stopte met de school of dat meisjes niet meer naar school mochten komen. Ongeveer een jaar later werd uw vader ontvoerd door de taliban in de school. Uw vader zat drie à vier uur vast bij de taliban en kwam vrij nadat de dorpsouderen de garantie gaven aan de taliban dat uw vader niets slechts deed. Enkele maanden later kwamen de taliban opnieuw naar de school en zeiden tegen alle studenten en leerkrachten dat ze niet meer naar de school mochten komen, vooral de meisjes van de vijfde en zesde klas. De taliban haalden ook het materiaal van de school door elkaar. Ongeveer een jaar na de eerste ontvoering werd uw vader een tweede keer ontvoerd door de taliban. De taliban sloegen uw vader en eisten dat hij stopte met de school. Na enkele uren werd uw vader vrijgelaten. In het jaar 1397 of 1398 AK (maart 2018 – februari 2020 GK) brachten de taliban boeken naar de school. De taliban eisten dat uw vader les zou geven uit hun boeken en de lesboeken van de overheid niet meer zou gebruiken. Uw vader werd nog een derde keer meegenomen door de taliban. U weet niet of dit voor of na het incident met de boeken plaatsvond. Uw vader werd vier of vijf uur vastgehouden door de taliban. De taliban sloegen uw vader en vroegen waarom hij niet luisterde naar hen. Uw vader werd vervolgens vrijgelaten. Uw vader ging tweemaal met de taliban praten, een jaar voor het incident waarin u, uw vader en uw broer ontvoerd werden en nogmaals vijftien dagen voor de start van het academiejaar van 1399 AK (maart 2020 – februari 2021 GK). Uw vader sprak met de taliban over de school, waarom ze niet open mocht en over de lesboeken van de taliban die uw vader verplicht moest gebruiken. De taliban bedreigden uw vader en zeiden dat indien hij niet stopte met de school of terug naar hen zou komen ze uw vader zouden slaan. In het jaar 1400 AK (maart 2021 – februari 2022 GK) toen het academiejaar terug was begonnen, eisten de taliban opnieuw dat uw vader de school zou sluiten.

Enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan was u op een zaterdag aanwezig in de school met uw broer en vader. U ging water halen om de tank op school te vullen en toen u terugkwam zag u dat drie talibs uw vader en broer op de achterbank van hun Toyota auto hadden gezet. Twee talibs grepen u vast en zetten u in de open kofferbak van de Toyota. Eén van de talibs klom bij u in de kofferbak. De andere twee namen plaats in de auto. U zag dat de handen van uw vader en broer vastgebonden waren. Uw eigen handen waren echter niet gekneveld. De talibs reden vervolgens in de richting van Barakibarak (een ander district en stad in Logar). Na tien minuten werd er plots op de auto geschoten. U wist niet wie er schoot. De talib die met u in de kofferbak zat, sprong uit de auto waarna u dat ook deed. U vluchtte in de richting van een rivier dicht bij de straat. U raakte tijdens het incident gewond aan uw neus en rechterhand. U begon te lopen in de richting van Puli Alam en kwam onderweg een dorpsgenoot tegen. U belde met de gsm van de dorpsgenoot naar uw moeder en vertelde haar wat er gebeurd was. Uw moeder zei dat u niet naar huis moest komen omdat de taliban u zouden komen zoeken. U ging naar de stad Puli Alam waar uw moeder u opnieuw contacteerde en u het nummer van een smokkelaar gaf. De smokkelaar nam u mee naar Kabul en vervolgens naar Nimroz waar u enkele dagen verbleef om vervolgens het land te verlaten.

U verliet Afghanistan op 4 april 2021 GK. U reisde via Iran, Turkije, enkele onbekende landen, Italië en Frankrijk. U kwam aan in België op 16 september 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op 19 september 2022.

Na uw vertrek, toen u in Iran was, kwamen de taliban langs bij uw thuis en vroegen aan uw moeder waar u was. Uw moeder vertelde aan de taliban dat u samen met uw vader en broer vermist was en dat ze niets over u wist. Sindsdien zijn de taliban niet meer langsgelopen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het werk van u en uw familie in de school. U stelt ook dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u daar niet vrij kan zijn zoals in België.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende originele documenten voor: uw taskara; uw puntenlijst van de lager school; een aangifte inzake schade aan de school; een brief van de provincie Logar over de school. U legt ook kopieën neer van de volgende documenten: een garantverklaring; een aanstellingsformulier; een HR-brief van het ministerie van onderwijs inzake N.(...); een evaluatieformulier van N.(...); een appreciatiecertificaat van N.(...); het middelbareschooldiploma van N.(...); een puntenlijst; een aanvraagformulier voor een nieuwe school; een opleidingscertificaat van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft de door u aangehaalde vluchtaanleiding, namelijk dat uw familie een school voor jongens en meisjes had en dat de taliban jullie daarom regelmatig bedreigden en ook ontvoerden en uw vader en broer nog steeds vermist zijn, kan het volgende opgemerkt worden.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 28 september 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 20.6 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Uw geboortedatum werd bijgevolg gewijzigd van 30 september 2005 naar 1 januari 2003. Gevraagd naar dit verschil tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u dat u de leeftijd gaf van uw taskara maar dat u uw eigen geboortedatum niet kent dus dat het moeilijk is om iets over het verschil in leeftijd te zeggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 11/10/2023, p. 5). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Ten tweede, kan u niet aannemelijk maken dat u tewerkgesteld was als schoonmaker op de school van uw vader (CGVS, p. 9). U kon slechts twee namen van leerkrachten opnoemen die naast uw vader en broer in de school gewerkt hadden. Dit waren M.(...) J.(...) en M.(...) die in de beginperiode van de school voor uw vader werkten als leerkracht (CGVS, p. 16). U wist niet welke leerkrachten er in de plaats kwamen M.(...) J.(...) en M.(...) nadat ze ontslag namen (CGVS, p. 17). Gevraagd welke leerkrachten er werkten op de school op het ogenblik dat de taliban in het jaar 1394 AK (CGVS, p. 20) naar de school kwamen en de leerlingen en leerkrachten bedreigden om er niet meer te komen en vervolgens al het materiaal van de school door elkaar haalden, toch wel een ingrijpende gebeurtenis, wist u alleen te vertellen dat er twee nieuwe leerkrachten waren maar dat u hun namen niet kende (CGVS, p. 23). U wist ook niet welke leerkracht er naast uw vader en broer aan de slag was vlak voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 16). Dat u over een tijdspanne van meer dan tien jaar slechts twee personeelsleden bij naam kon noemen die geen familie zijn, is niet ernstig. Dit is zeker zo gezien uw vermeende betrokkenheid in de school. U werkte er zelf jarenlang als schoonmaker, namelijk sinds u er zelf nog op de lager school zat (CGVS, p. 10). Bovendien beweerde u dat uw vader de oprichter en verantwoordelijke van de school was en dat ook uw broer op de school werkte als leerkracht (CGVS, p. 15-16). U merkte op dat de meeste leerkrachten er voor een korte periode werkten en na bedreigingen van de taliban stopten met het werk (CGVS, p. 16). Gezien dit personeelsverloop, er moeten dus verschillende leerkrachten op de school gewerkt hebben, is het nog vreemder dat u slechts twee andere namen van leerkrachten wist te vertellen. In deze context moeten er dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw daadwerkelijke betrokkenheid in de school. Verder verklaarde u op de DVZ dat de school enkele maanden voor de officiële erkenning door de Afghaanse overheid werd geopend (vragenlijst d.d. 30/1/2023, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had u het echter over twee of drie jaar tussen de oprichting van de school en de registratie bij de overheid (CGVS, p. 15). Deze inconsistentie in uw verklaringen ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling in de school van uw vader. Deze vaststellingen ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader de school oprichtte, er jarenlang directeur van was en ook uw broer er werkzaam was.

Ten derde, indien toch geloof gehecht zou worden aan de tewerkstelling van u en/of uw familieleden in de school, quod non in casu, blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin personen die werkten als onderwijzer of in een onderwijsinstelling te maken krijgt met vervolging. Het is bijgevolg aan u om

specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en de mate waarin de persoon of de instelling zich schikt naar de talibanverordeningen. Hoewel de COI melding maakt van een inperking van onderwijsmogelijkheden voor meisjes en vervolgingsfeiten door de taliban en ISKP jegens onderwijspersoneel en leerlingen, blijkt uit de COI niet dat er op dit ogenblik, ruim twee jaar na de machtsovername, sprake is van groepsvervolgingen in hoofde van personen die werkzaamheden hebben uitgeoefend als onderwijzer of in een onderwijsinstelling voor meisjes. Hoewel de taliban in het verleden aanvallen op het onderwijssysteem uitvoerden en in gebieden onder hun controle onderwijs niet altijd was toegestaan, blijkt dat de taliban sinds de machtsovername de meeste leraren van de vorige overheid in dienst hield, waaronder ook vrouwen, en ook nieuwe vacatures voor docenten en administratief personeel uitschreef voor zowel vrouwen als mannen.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die werkten als onderwijzer of in een onderwijsinstelling in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een voormalige directeur en onderwijzer is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U maakt immers niet aannemelijk dat u en uw familieleden in het vizier kwamen van de taliban omwille van jullie vermeende werkzaamheden in de school.

U verklaarde dat uw vader de Imam Abu Hanifa school voor jongens en meisjes oprichtte (CGVS, p. 15). Uw vader en uw broer N.(...) werkten er tot enkele maanden voor de machtsovername in Afghanistan (CGVS, p. 12 en 14) als leerkracht (CGVS, p. 16). Ze werden steeds bijgestaan door twee andere leerkrachten (CGVS, p. 16). Twee of drie jaar na de registratie van de school bij de overheid in 1390 begonnen de taliban uw vader, het andere personeel en de leerlingen regelmatig te bedreigen (CGVS, p. 15). Dat gebeurde een aantal keren per jaar (CGVS, p. 17). Uw vader werd ook drie of vier keer ontvoerd door de taliban (CGVS, p. 17). De laatste keer werden ook u en N.(...) meegenomen (CGVS, p. 14).

Uw verklaringen over de bedreigingen door de taliban, de reactie van u en uw familieleden en de werkwijze van de taliban waren te vaag en onwaarschijnlijk om enig geloof aan te kunnen hechten.

Wat betreft de bedreiging van de leerkrachten door de taliban, werd u gevraagd wie van de taliban, welke groep of commandant, de leerkrachten juist bedreigden (CGVS, p. 17-18). U dacht dat de naam van de commandant H.(...) M.(...) was (CGVS, p. 18). Gevraagd alles te vertellen wat u wist over H.(...) M.(...) kwam u niet verder dan dat hij een commandant van de taliban was. U had hem nooit persoonlijk gezien, maar hoorde wel altijd zijn naam. Verder kon u niets vertellen over deze persoon (CGVS, p. 11) hoewel u stelde dat dit de commandant van uw eigen wijk was (CGVS, p. 18). U kon ook niet vertellen wie de soldaten waren van H.(...) M.(...). U stelde dat van sommige hun gezichten niet zichtbaar waren en dat jullie die mensen nooit herkenden of zagen (CGVS, p. 18). Aangezien het hier gaat om een lokale talibangroep, die van uw eigen wijk, is het opmerkelijk dat uw kennis over de groep niet verder reikt dan de vermoedelijke bijnaam van hun commandant 'H.(...) M.(...)'. Dat u bovendien niet wist of H.(...) M.(...) vandaag nog actief is in uw regio, en überhaupt geen enkele talibancommandant kon noemen die op dit ogenblik in uw regio aanwezig is (CGVS, p. 11), getuigt bovendien van een gebrek aan interesse in het opvolgen van uw vermeende problemen, wat klemmt met een gegronde vrees voor vervolging. U verklaarde dat de taliban de leerkrachten bedreigden bij hun huizen of onderweg van of naar de school (CGVS, p. 19). Gevraagd wat de taliban dan juist zeiden tegen de leerkrachten, zei u dat de leerkrachten onmiddellijk stopten met hun job na de bedreigingen. Als jullie vroegen waarom, zeiden de leerkrachten altijd dat ze bedreigingen kregen. Nogmaals gevraagd wat de taliban dan precies eisten van de leerkrachten als ze hen op straat of aan hun huizen aanspraken, antwoordde u dat u zelf niet ter plaatse was, maar dat de leerkrachten na de bedreigingen onmiddellijk stopten en bang waren (CGVS, p. 19). Uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban ten aanzien van de leerkrachten overstijgen het oppervlakkige niet wat gezien uw vermeende betrokkenheid in de school en de betrokkenheid van uw familie in zijn geheel bevreemdend is. U maakt dan ook niet aannemelijk dat de taliban de leerkrachten van uw vader zijn school jarenlang veelvuldig bedreigden, laat staan dat u hierdoor persoonlijk een actuele vrees voor vervolging zou hebben.

Wat betreft de drie ontvoeringen van uw vader kunnen uw verklaringen opnieuw niet overtuigen. U wist niet wie van de taliban uw vader de eerste keer ontvoerden (CGVS, p. 20) hoewel uw vader drie à vier uur werd vastgehouden door taliban (CGVS, p. 21) en de dorpsoudsten ook met de taliban gingen onderhandelen (CGVS, p. 21) en bijgevolg enige kennis gehad moeten hebben over wie uw vader had meegenomen. U verklaarde dat de taliban uw vader meenamen omdat hij niet gestopt was met de school. De taliban lieten uw vader vervolgens vrij zonder verdere eisen te stellen omdat de dorpsoudsten hadden gezegd tegen de taliban dat uw vader geen slecht werk deed en niets verkeerd deed (CGVS, p. 22). Het is bevreemdend dat de taliban uw vader enerzijds vrijlieten zonder enige concrete eis te stellen 'omdat uw vader geen slecht werk deed', maar anderzijds nog jarenlang de school en uw vader bleven bedreigen omwille van exact dat werk.

Ongeveer een jaar later werd uw vader nogmaals ontvoerd door de taliban omdat hij verplicht was om te stoppen met de school en niet luisterde naar de taliban (CGVS, p. 24). De taliban sloegen uw vader hard en u verklaarde dat de taliban uw vader vervolgens vrijlieten omdat ze dachten dat hij misschien zou stoppen met de school omdat hij bang was door de slagen. Uw vader hield de school echter open (CGVS, p. 25).

Gevraagd wat de reactie van de taliban daarop was, vertelde u dat de taliban hun eigen boeken brachten en eisten dat uw vader de boeken van de overheid niet meer zou gebruiken (CGVS, p. 25). Voor beide incidenten, de ontvoering en het brengen van de boeken, wist u opnieuw niet wie van de taliban er betrokken was. U stelde tweemaal dat uw vader ook niets deed om daar achter te komen. Uw vader vond dat volgens uw verklaringen niet belangrijk (CGVS, p. 24 en 25). U stelde dat de taliban in uw regio regelmatig van plaats wisselden (CGVS, p. 17-18, 20 en 25), wat vooreerst een blote bewering is waarvoor u geen bewijs levert. Mocht dit daadwerkelijk zo zijn, dan was de desinteresse van uw vader om de identiteit van zijn belagers te achterhalen des te opmerkelijker. Uw vader zou er juist baat bij hebben gehad om steeds op de hoogte te zijn van wie er exact de macht had over het dorp en de regio en welke opvattingen die taliban er op nahielden inzake onderwijs en vorming om zo een correcte risico-inschatting te kunnen maken voor zichzelf, zijn personeel en zijn leerlingen. U gebrek aan kennis en de houding van uw familie die u schetste, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u vermelde bedreigingen.

U wist niet wanneer uw vader voor de derde keer werd ontvoerd (CGVS, p. 25). U kon ook niet vertellen wie van de taliban er achter die ontvoering zat, hoewel u wel stelde dat het ging om onder andere talibs van uw eigen dorp (CGVS, p. 26) wat uw gebrek aan kennis nog opmerkelijker maakt, zeker gezien de veelvuldige aanvaringen tussen uw familie en de taliban. De taliban ontvoerden uw vader ditmaal omdat hij les gaf aan meisjes, de boeken van de overheid gebruikte en niet luisterde naar de taliban. Uw vader werd vier à vijf uur vastgehouden en opnieuw geslagen door de taliban. Gevraagd naar de eisen van de taliban ten aanzien van uw vader vertelde u louter dat de taliban u vader sloegen en vroegen waarom hij niet luisterde naar hen. Gevraagd waarom de taliban uw vader vrijlieten, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 26). U stelde dat uw vader niets deed na zijn vrijlating en ook niets kon doen omdat het dorp onder controle was van de taliban. Gevraagd wat uw vader zijn plan voor de toekomst dan was, antwoordde u dat jullie hoopten dat de taliban ooit weg zouden gaan van het dorp en het dorp weer onder de controle van de overheid zou komen te staan zoals de andere dorpen (CGVS, p. 26). Gezien de regelmaat van de bedreigingen en het feit dat uw vader ook fysiek werd toegetakeld door de taliban is het frappant dat uw vader, buiten twee onvruchtbare pogingen om met de taliban te spreken (CGVS, p. 18-19), niets anders ondernam om de dreiging die uitging van de taliban ten aanzien van hem, zijn personeel en zijn leerlingen te mitigeren. Een dergelijke houding klemmt met het door u opgehangen beeld van jarenlange bedreigingen en verschillende ontvoeringen.

Wat betreft de dreigbrief die uw vader een jaar voor zijn eerste ontvoering kreeg, kon u zich niet herinneren wie van de taliban de brief had ondertekend (CGVS, p. 21). U verklaarde ook dat uw vader tweemaal langsging bij de taliban om te spreken over de school, maar wist opnieuw niet bij welke commandant uw vader langsging (CGVS, p. 18) hoewel het ging om talibs die openlijk zetelden op verschillende plaatsen in uw dorp (CGVS, p. 18). Ook toen de taliban enkele maanden na de eerste ontvoering van uw vader naar de school kwamen en de leerkrachten en leerlingen bedreigden om niet meer naar de school te komen (CGVS, p. 22) wist u niet wie van de taliban dat juist deden. Gevraagd wie van de taliban er aanwezig waren, antwoordde u 'die soldaten van die commandant'. Gevraagd welke commandant dat dan was, wist u zijn naam niet meer van buiten hoewel het volgens uw verklaringen ook ditmaal ging om taliban uit uw dorp (CGVS, p. 23). Gezien de lokale context, de school van uw vader was gelegen in uw dorp (CGVS, p. 16), de taliban hadden de controle over uw dorp (CGVS, p. 10-11) en de taliban die de bedreigingen uitten waren van uw dorp en zelfs uw wijk (CGVS, p. 18, 23 en 26) doet uw totaal gebrek aan kennis over de betrokken taliban opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten en bedreigingen.

Verder wenst het CGVS nog op te merken dat u vertelde dat uw vader bang was na het ontvangen van de dreigbrief (CGVS, p. 21). Uw vader ondernam echter niets om te zorgen dat zijn familie veilig was, omdat er volgens uw verklaringen geen optie was voor uw vader om iets te doen om jullie veiligheid te garanderen (CGVS, p. 21). In deze context is het bijzonder onwaarschijnlijk dat uw vader zijn minderjarig kind wel jarenlang liet werken op de school. Zeker gezien u verklaarde dat de taliban u ook persoonlijk bedreigden elke keer dat ze langskwamen op de school (CGVS, p. 26). Dat u verplicht was om in de school te werken omdat er geen ander personeel in dienst was bij uw vader dat het werk kon doen (CGVS, p. 27) is een weinig bevredigende verklaring voor het feit dat uw vader u als minderjarig kind zou laten werken in een omgeving waar reeds ernstige bedreigingen door de taliban plaatsvonden.

Uit het bovenstaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoeringen en bedreigingen aan het adres van uw vader en overige leerkrachten.

Wat betreft de ontvoering van uzelf, uw vader en uw broer N.(...) verklaarde u dat u kon ontsnappen aan de taliban omdat er mensen op de auto begonnen te schieten. U stelde dat het misschien soldaten van de overheid waren of politie, maar dat u het niet wist (CGVS, p. 28). U verklaarde dat u na uw ontsnapping naar Puli Alam ging en uw moeder u het nummer van een smokkelaar gaf. Buiten uw eigen vertrek uit Afghanistan regelen deed u daar niets (CGVS, p. 29). Gevraagd of u dan bijvoorbeeld contact opnam met de politie omdat uw vader en broer nog in gevaar waren, of iets anders deed, antwoordde u dat u zeker was dat als u contact opnam met de politie, ze niet altijd kunnen helpen en zeker niet in jullie regio (CGVS, p. 29). Dat u vermoedde dat u werd beschoten door veiligheidspersoneel van de overheid, maar dat u geen enkele stap ondernam om meer informatie in te winnen bij de veiligheidsdiensten over het incident of om de veiligheidsdiensten te voorzien van de informatie waarover u als slachtoffer beschikte, is zeer vreemd. Zeker gezien het acute gevaar waarin uw vader en broer zich volgens uw verklaringen bevonden. Ook uw andere

familieleden ondernamen niets na jullie ontvoeringen. Zo nam ook uw familie geen contact op met veiligheidsdiensten (CGVS, p. 29). Gevraagd welke informatie uw familie op een later ogenblik nog probeerde in te winnen over uw vader en broer, stelde u dat uw moeder niets heeft kunnen doen en dat ze ook een vrouw is. Uw ooms ondernamen niets meer om te informeren naar het lot van uw vader en N.(...) omdat ze hun eigen leven niet in gevaar wilden brengen (CGVS, p. 29). Pas nadat u expliciet gevraagd werd of uw familie dan niet informeerde bij de dorpsoudsten of de malik vertelde u plots dat de malik en dorpsoudsten naar de taliban gingen, maar dat de taliban zeiden dat het hun taak niet was en dat ze jullie in het verleden gewaarschuwd hadden (CGVS, p. 29-30). Nog los van de vaststelling dat u dit pas aanhaalde nadat het CGVS u met deze mogelijkheid confronteerde, verklaarde u dat dit gebeurde toen u in Turkije was, wat minstens 2 maanden na uw vertrek, en dus de ontvoering, was (verklaring DVZ d.d. 30/1/2023, vraag 33, p. 12) wat wel zeer laattijdig is voor de enige actie die uw familie ondernam om het lot van uw vader en broer te achterhalen. Het totaal gebrek aan actie van u en uw familie op het ogenblik van de ontvoering en daarna doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende ontvoering door de taliban.

Bovendien is ook de werkwijze van de taliban onwaarschijnlijk. U verklaarde dat de bedreigingen van de taliban begonnen twee of drie jaar na de registratie van de school in 1390 (CGVS, p. 15) Uw vader weigerde vanaf het begin systematisch te gehoorzamen aan de eisen van de taliban (CGVS, p. 14, 19, 21, 22, 23, 25). Het is dan ook opmerkelijk dat de taliban zeven jaar lang de ongehoorzaamheid van uw vader tolereerden, na al meermaals geëist te hebben dat uw vader de school moest sluiten (CGVS, p. 18, 21 en 24), in plaats van doortastender op te treden tegen uw vader. De eis van de taliban om de school te sluiten, dateert immers minstens van het jaar 1393 AK (maart 2014 – februari 2015 GK) toen uw vader de dreigbrief ontving (CGVS, p. 21). Deze onwaarschijnlijke werkwijze van de taliban ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u vermelde bedreigingen en in het bijzonder uw ontvoeringspoging die de directe vluchtaanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten door de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan.

Verder verklaarde u dat de taliban eenmaal langskwamen bij uw thuis toen u in Iran was. De taliban vroegen aan uw moeder waar u was (CGVS, p. 31). Aangezien het CGVS geen geloof hecht aan uw vermeende ontvoering door de taliban kan er ook geen geloof gehecht worden aan dit incident aangezien het rechtstreeks voortvloeit uit de eerder ongeloofwaardig bevonden problemen. Desalniettemin wenst het CGVS nog op te merken dat u niet wist wie van de taliban er langskwam. U vroeg het ook niet aan uw moeder (CGVS, p. 31). Dit gebrek aan interesse om uw eigen problemen op te volgen staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging. Verder vroeg uw moeder ook geen informatie over uw vader en broer aan de taliban die toen langskwamen (CGVS, p. 31).

Gevraagd waarom ze dat niet deed (CGVS, p. 31), antwoordde u dat vrouwen het recht niet hebben om vragen te stellen aan de taliban (CGVS, p. 32). Gezien het totaal gebrek aan informatie over uw vader en broer, is het opmerkelijk dat uw moeder hier niets over zou vragen aan de taliban om zo meer weten te komen over het lot van haar man en kind. Dit bevestigt andermaal de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen van u en uw familie met de taliban. Uit de voornoemde verklaringen kan dan ook geen vrees om vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade volgens de Vreemdelingenwet worden afgeleid.

U haalde ook aan dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u daar niet naar school kan gaan en niet aan uw toekomst kan denken. U kan daar ook niet zomaar van de ene stad naar de andere gaan omdat het niet veilig is (CGVS, p. 15). U verklaarde dat u niet vrij kan zijn in Afghanistan (CGVS, p. 16). In België kan u werken, deelnemen aan feesten, dansen en uitgaan met vrienden (CGVS, p. 16). U werd gevraagd of 'vrij zijn' nog iets anders betekent voor u. Hierop antwoordde u dat u zich in België veilig voelt en hier een toekomst hebt.

U haalde ook aan dat u hier alcohol kan drinken, vrienden kan zijn met een meisje of een vriendin kan hebben (CGVS, p. 30). In België bent u niet verplicht om de regels van de taliban te volgen (CGVS, p. 31). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw levensstijl in België een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Wat betreft uw verklaringen over de veiligheidssituatie in Afghanistan verwijst het CGVS naar de onderstaande informatie inzake artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft uw verklaringen inzake scholing en werkgelegenheid verwijst het CGVS naar de onderstaande informatie inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan. Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023. UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war'

waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts

preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en

humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Uw taskara en puntenlijst zijn hoogstens een aanwijzing van uw identiteit en scholing. Bovendien moet betreffende uw identiteit gewezen worden op voorgaande vaststellingen omtrent uw leeftijd. Documenten 3, 4, 5, 8, 9, 10 en 11 hebben betrekking op de scholing en tewerkstelling van N.(...) van wie u de familiale band niet aantoont. Dit geldt eveneens voor documenten 2 en 13 inzake de opleiding en tewerkstelling van uw vader. Ook documenten 12 en 15 inzake de registratie van een school doen op geen enkele wijze afbreuk aan het voorgaande. Wat betreft de brief inzake schade aan een school omwille van een gevechtssituatie en de brief van de Malak van Doshambe, deze betreffen beide algemene moeilijkheden in het onderwijs of in de school en hebben geen betrekking op uw individuele problemen in Afghanistan. Er kan wel nog aangestipt worden dat hoewel de brief van de Malak van Doshambe melding maakt van een vraag van de taliban om de school te verplaatsen, u hiervan geen enkele melding maakte in uw verklaringen hetgeen de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij deze school eerder ondergraaft dan ondersteunt. Daarnaast wenst het CGVS op te merken dat er alleen bewijswaarde toegekend kan worden aan een documenten indien dit gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten, bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Dit geldt des te meer voor onofficiële documenten zoals de brief van de Malak van Doshambe en de (kopieën van) certificaten en documenten van het ministerie van onderwijs die u overmaakte aan het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In twee middelen voert verzoeker telkens de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, stelt verzoeker dat een vrees voor vervolging zowel een objectief als een subjectief element vereist, maar dat een vrees volstaat. Verzoeker vreest om gedood te worden door de taliban omdat zijn vader in Doshambe een school voor jongens en meisjes oprichtte, waar zijn broer N. en twee andere leerkrachten les gaven en verzoeker als schoonmaker werkte.

Verzoeker wijst op de dreigementen van de taliban en de ontvoeringen en mishandelingen die zijn vader moest ondergaan. Enkele dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan, zo vervolgt verzoeker, werden hijzelf, zijn broer N. en zijn vader ontvoerd door de taliban, maar kon verzoeker ontsnappen en had hij geen andere keuze dan Afghanistan te verlaten. Verzoeker stelt dat zijn vrees voor vervolging aannemelijk is en hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Volgens verzoeker werden in de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen geschonden.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus overloopt verzoeker de definities van de formele en de materiële motiveringsplicht en dekt de term 'asielaanvraag' eveneens een aanvraag voor de subsidiaire bescherming. Het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dient volgens verzoeker ruim te worden geïnterpreteerd. Verzoeker stelt hierbij in een eerste onderdeel dat zijn problemen ten onrechte ongeloofwaardig worden geacht en haalt hierbij de overwegingen van de commissaris-generaal aan betreffende verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Verzoeker is van oordeel dat de Belgische asielinstanties er perfect van op de hoogte zijn dat er in Afghanistan geen perfecte registratie van geboortes bestaat waardoor 90% van de bevolking de geboortedatum en leeftijd niet kent, bij uitstek op het platteland. Onder verwijzing naar de neergelegde taskara stelt verzoeker dat hij de datum heeft opgegeven die op de taskara vermeld stond zonder enige intentie om de asielinstanties te misleiden. Verzoeker acht de beslissing onredelijk omdat zijn intentie om te misleiden niet werd aangetoond.

Ten tweede, zo stipt verzoeker aan, zijn de twijfels over zijn werkzaamheden bij de school onterecht omdat uit zijn antwoorden ten tijde van het persoonlijk onderhoud zijn betrokkenheid bij de school kan worden afgeleid. Hij gaf informatie over de personeelsleden en gaf aan dat sommige personeelsleden niet lang in dienst waren omdat zij omwille van de bedreigingen door de taliban hun werkzaamheden hadden stopgezet. In die omstandigheden kan verzoeker logischerwijs niet alle gegevens weergeven. Volgens verzoeker maakt de beslissing geen melding van andere relevante gegevens waaruit zijn betrokkenheid bij de school blijkt.

In een derde middelonderdeel verwijst verzoeker naar de beschikbare landeninformatie om te concluderen dat er sprake is van een zekere mate van vervolging ten aanzien van personen die als onderwijzer of in een onderwijsinstelling hebben gewerkt, zoals verzoeker en zijn familie. Door toedoen van de taliban werden onderwijsmogelijkheden voor meisjes ingeperkt en werden vervolgingsfeiten gepleegd wegens het uitbaten van de school. De vervolgingsfeiten die blijken uit het administratief dossier kunnen niet in vraag gesteld worden, zo beweert verzoeker. Het is voor hem dan ook onduidelijk waarom wordt gesteld dat verzoeker en zijn familie geen profiel hebben dat op vervolging door de taliban zou wijzen.

Ten vierde acht verzoeker de beslissing onredelijk omdat volgens hem de buitengewoon precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de machtsovername door de taliban omdat de overheid, veiligheidsdiensten en buitenlandse troepen niet langer aanwezig zijn en er geen humanitaire hulp is waardoor families gedwongen worden hun kinderen te verkopen. Door toedoen van dit alles, zo besluit verzoeker, houdt een terugkeer naar Afghanistan een schending in van het non-refoulementbeginsel omdat hij in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen en niet in staat zal zijn de elementaire levensbehoeften te voorzien.

Tenslotte wijst verzoeker op zijn langdurige verblijf in Europa, waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zal worden met stigmatisering, zeker omdat hij voorheen in een onderwijsinstelling in Afghanistan heeft gewerkt. Verzoeker stelt dat hij door toedoen van zijn verblijf in Europa verwesterd is en totaal vervreemd van de Afghaanse waarden en normen. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, is hij afkomstig van het platteland waar er een grote talibanaanwezigheid is. Omwille van zijn verwestering, zo stelt verzoeker, komt hij in aanmerking voor internationale bescherming.

2.2. Aanvullende nota's

Op 15 mei 2024 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 15 mei 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

Op 22 mei 2024 maakte verzoeker een aanvullende nota over aan de Raad waarbij hij een aanbevelingsbrief voegt van de lesgeefster NT2 van L. K. van 30 december 2023 en een deelcertificaat NT2 van de module waystage mondeling 2 van 29 april 2024 (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1 en 2).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle

elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Het redelijkheidsbeginsel kan slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze wetsartikelen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit

hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vreest om gedood te worden door de taliban omdat zijn vader ongeveer 15 jaar geleden een privéschool had opgericht voor jongens en meisjes waarbij boeken en lesmateriaal werd gebruikt dat door de taliban verboden werd (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst DVZ, 30 januari 2023). Er werden ook boeken en lesmateriaal gebruikt die door de taliban werden afgekeurd en vervangen door hun eigen boeken (*Ibid.*). Verzoekers vader hield echter vol en werd een aantal keren ontvoerd door de taliban (*Ibid.*). Verzoeker zelf, die als schoonmaker in de school werkte, zou nooit persoonlijk zijn bedreigd (*Ibid.*). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hun problemen ongeveer 10 jaar geleden begonnen en culmineerden in de ontvoering van verzoeker, zijn broer en zijn vader in 2021 waarbij verzoeker kon ontsnappen en via Iran en Turkije naar België kwam (AD, AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 oktober 2023, p. 14-15).

5.1.3. In een middel dat betrekking heeft op de weigering van de vluchtelingenstatus, vat verzoeker in wezen zijn vluchtrelaas samen en beweert hij dat hij op basis van zijn verklaringen in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Hij brengt hierbij wel niets in tegen de bevindingen van de commissaris-generaal betreffende de ongeloofwaardigheid van dit vluchtrelaas, waardoor hij de motieven van de beslissing onmogelijk aan het wankelen kan brengen.

5.1.4. Verderop levert verzoeker onder andere kritiek op de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende het leeftijdsonderzoek. De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker onterecht had voorgehouden minderjarig te zijn en dat dit zijn algehele geloofwaardigheid aantast. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoek om internationale bescherming had verklaard geboren te zijn op 30 september 2005 en bijgevolg slechts 16 jaar oud te zijn. Naar aanleiding van het leeftijdsonderzoek werd zijn geboortedatum meer dan 2,5 jaar eerder ingeschat (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, beslissing Dienst Voogdij, 28 september 2022), waardoor verzoeker met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid meerderjarig was, zelfs ten tijde van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In zijn middel houdt verzoeker vol dat hij zijn geboortedatum niet kent en dat hij de datum heeft opgegeven die op zijn taskara stond, zodat zijn intentie om te misleiden niet werd aangetoond. De Raad wijst er eerst en vooral op dat hij inzake het aspect 'leeftijdsonderzoek' niet bevoegd is. Zoals trouwens aangegeven bij de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij staat er op grond van artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State enkel een beroep open bij de Raad van State. De Raad treedt verzoeker bij in zoverre dat geen kwade trouw werd bewezen wat zijn voorgehouden minderjarigheid betreft, maar wijst er tevens op dat de bevindingen betreffende verzoekers leeftijd geenszins een determinerend motief uitmaken om hem internationale bescherming te weigeren, waardoor zijn kritiek geen aanleiding kan geven tot een hervorming van de bestreden beslissing.

5.1.5. Voorts brengt de Raad de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie in herinnering dat de vrees voor vervolging 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (*cf.* RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Verzoeker wijst in zijn tweede middel op de dreigementen, ontvoeringen en mishandelingen door de taliban, waar zijn vader, zijn broer en hijzelf het slachtoffer van werden. Verzoeker stelt op basis van zijn verklaringen dat er wel degelijk een vrees voor vervolging bestaat. Nochtans dient te worden aangestipt dat de verklaringen van verzoeker weinig aannemelijk kunnen worden geacht. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader, nadat de taliban hem onder bedreiging opdroegen om te stoppen met de school, terugkeerde en gewoon voort deed (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 oktober 2023, p. 19). Zelfs na zijn ontvoering door de taliban deed zijn vader luidens de verklaringen van verzoeker 'niets speciaals' en deed hij gewoon voort met de school (*Ibid.*, p. 22). De laconieke reactie van zijn vader op de voorgehouden bedreigingen van de taliban ondergraven de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten. Verzoeker heeft ook zijn profiel als medewerker van een onderwijsinstelling niet aannemelijk gemaakt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij, toen hij na het 6de leerjaar naar een andere school moest, stopte met school en ging werken op de school van zijn vader, waar hij zich bezig hield met het proper maken van de school en het brengen van water naar de leerlingen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 oktober 2023, p. 9-10). Verzoeker zou dit werk zijn blijven doen tot op de dag dat hij uit Afghanistan vertrok (*Ibid.*, p. 11).

Op basis van de verklaringen van verzoeker dient evenwel te worden besloten dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk als schoonmaker in een school had gewerkt. Verzoeker verklaarde immers dat er veel leerkrachten waren die in de school gewerkt hadden, waarvan sommigen slechts gedurende een korte periode (*Ibid.*, p. 16), maar hij kon behalve M. J. en M., die in de beginperiode op de school zouden hebben gewerkt, geen enkele andere medewerker bij naam noemen (*Ibid.*). Verzoeker zou zelf jarenlang op

de school hebben gewerkt, die door zijn vader was opgericht en waar ook zijn broer als leerkracht werkte (*Ibid.*, p. 10), maar wist zelfs de naam niet meer van de ene leerkracht die vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan samen met zijn broer en zijn vader op de school actief was (*Ibid.*), hoewel de onmiddellijke aanleiding voor zijn vertrek een ingrijpende gebeurtenis was. Terloops dient te worden aangestipt dat verzoeker ter gelegenheid van het opmaken van de NBMV-fiche nergens gewag maakte van zijn jarenlange tewerkstelling en enkel verklaarde dat zijn vader directeur was van een meisjesschool (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, NBMV-fiche, 19 september 2022). Indien verzoeker werkelijk als schoonmaker op de school van zijn vader zou hebben gewerkt, mag van hem redelijkerwijs worden verwacht dat hij dit van bij aanvang meedeelt én beter op de hoogte is van de personeelsleden die in de loop van al die jaren op de school de revue zijn gepasseerd.

Daarenboven stelde verzoeker initieel dat de school enkele maanden voor de erkenning door de autoriteiten werd ingehuldigd (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat de school in het begin niet officieel was en slechts twee of drie jaar na de inhuldiging werd geregistreerd bij de overheid (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 oktober 2023, p. 15). Deze weinig consistente verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over de onderwijsinstelling waarvan zijn vader directeur zou zijn. In zijn middel oppert verzoeker dat geen melding wordt gemaakt van andere relevante gegevens waaruit zijn betrokkenheid bij de school zou blijken, maar hij verzuimt concreet toe te lichten welke gegevens deze tewerkstelling zouden aantonen. In zoverre verzoeker hiermee verwijst naar de stukken die hij ter ondersteuning van zijn relaas heeft neergelegd, stipt de Raad aan dat in de hoofding van bepaalde van deze documenten (kopieën) zowel sprake is van het “*Ministry of Education*” (AD, stuk 5, Documenten, Garantverklaring; Brief HR personeelslid N.; Aanstelling binnen Ministerie van Onderwijs), als van het “*Ministry of Educating*” (*Ibid.*, Aanstellingsformulier). De opvallende verschillen in de Engelstalige benaming van het bevoegde ministerie doen ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van deze documenten en brengen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaas verder aan het wankelen.

5.1.6. In zoverre aannemelijk wordt geacht dat zijn vader een functie in het onderwijs bekleedde in Afghanistan, dient te worden aangestipt dat uit de landeninformatie, die ook door verzoeker in zijn middel wordt aangehaald, blijkt dat onderwijzend personeel mogelijk een risico loopt. Uit deze landeninformatie blijkt niet dat ook familieleden van onderwijspersoneel, die zelf geen educatieve taken vervullen, zoals verzoeker, ook te maken zouden krijgen met vervolging (zie EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>). Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, hangt eventuele vervolging van personen met dit profiel af van specifieke elementen. Verzoeker heeft echter zijn profiel niet aannemelijk gemaakt en evenmin specifieke elementen naar voor gebracht die zouden wijzen op een risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

5.1.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel in wezen zijn asielmotieven herformuleert, maar er niet in slaagt de vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn asielaas, die steun vinden in het administratief dossier, aan het wankelen te brengen.

5.1.8. Ter terechtzitting voert verzoeker aan dat hij graag in België erkend wil worden en niet naar een ander land wil gaan. De aanwezige raadvrouw stelt dat verzoeker hier als ober werkt en niet wil terugkeren naar Afghanistan omdat hij zich kleedt als een westerling en zich zorgen maakt omwille van zijn kapsel. Bij terugkeer naar Afghanistan zou dit volgens haar problemen kunnen opleveren.

De commissaris-generaal stelt in zijn aanvullende nota van 15 mei 2024 het volgende betreffende een eventuele vrees voor vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering na een verblijf in Europa:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023 kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een

duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsvername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden.

Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming."

Hoewel verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming op 19 september 2022 verklaarde 17 jaar oud te zijn (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, bijlage 26), was uit het leeftijdsonderzoek gebleken dat hij enkele jaren ouder was (*Ibid.*, beslissing Dienst Voogdij, 28 september 2022), waardoor hij ook ruim meerderjarig was toen hij ten tijde van de machtsovername zijn land van herkomst verliet. Verzoeker heeft bijgevolg zijn vormende jaren in zijn land van herkomst doorgebracht. Verzoeker omschreef zichzelf tijdens het persoonlijk onderhoud als een praktiserend moslim die naar het vrijdaggebed gaat en deelneemt aan de ramadan (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 oktober 2023, p. 5). Verzoeker verblijft actueel gedurende een drietal jaar in België, hetgeen niet opweegt tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Bovendien heeft verzoeker nog ongeveer tweewekelijks via een vriend contact met zijn moeder (*Ibid.*, p. 7), waaruit blijkt dat hij over een bepaald lokaal netwerk beschikt. Niets wijst er bijgevolg op dat verzoeker zich bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan. De Raad concludeert dat niet blijkt dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België (en Europa) heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt.

Uit de bijlagen bij zijn aanvullende nota van 22 mei 2024 blijkt dat verzoeker Nederlandse les volgt en als ober werkt (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1 en 2). Zijn inspanningen om Nederlands te leren en zijn activiteiten op de arbeidsmarkt zijn uiteraard lovenswaardig, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de Taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt met zijn loutere bewering, dat hij een westers profiel zou hebben, niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de Taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

5.1.9. In zoverre verzoeker een schending van het non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat.

Voorts is er, wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de bedreigingen door de taliban of aan de ingeroepen vrees bij terugkeer na een verblijf in het Westen, geen reden om dit relaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont in zijn eerste middel niet aan dat de weigering van de vluchtelingenstatus niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd, noch dat de commissaris-generaal onredelijk te werk zou zijn gegaan of tekort zou zijn geschoten in het kader van de samenwerkingsplicht.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden door verzoeker op een loutere bewering na, geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas of op het in het middel aangehaalde risico omwille van verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij onder de negatieve aandacht zou zijn gekomen van de taliban omwille van een incident op een weg in de buurt van zijn huis.

5.2.4. Verzoeker gaat in zijn middel in op de alarmerende socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan en stelt dat dit wel degelijk te wijten is aan de machtsovername door de taliban.

De Raad stipt aan dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU en is identiek aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. De vorm van ‘ernstige schade’ uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

5.2.5. In haar aanvullende nota van 15 mei 2024 stelt de verwerende partij hierover, onder verwijzing naar meer recente landeninformatie, het volgende: “*Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, securityrelated, and humanitarian developments van 4 november 2022 en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo’s of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is*

van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

5.2.6. De commissaris-generaal betwist de moeilijke levensomstandigheden in Afghanistan niet, maar is op basis van de beschikbare informatie van oordeel dat deze situatie tal van oorzaken heeft en niet in overwegende mate te wijten is aan het beleid van de huidige *de facto*-talibanregering. Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn moeder zijn vertrek organiseerde en hiervoor ongeveer 10.000 euro heeft betaald (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 30 januari 2023, reisroute). Ter terechtzitting verklaart verzoeker ook uitdrukkelijk dat hij in Afghanistan een goed leven had. Hieruit kan worden opgemaakt dat zijn familie allerminst onvermogen is waardoor de bewering van verzoeker, dat hij in geval van terugkeer onmogelijk in zijn basisbehoeften zal kunnen voorzien, weinig aannemelijk voorkomt.

5.2.7. Terloops stipt de Raad evenwel aan dat dit alles niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.8. Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5.2.9. In zijn aanvullende nota van 15 mei 2024, waarin onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2023 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal het volgende betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan: *“dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden*

en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

Uit de beschikbare gegevens kan niet worden afgeleid dat er actueel in de provincie Laghman een gewapend conflict aan de gang is waarbij burgers louter door hun aanwezigheid een risico lopen op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld. Verzoeker toont evenmin aan dat hij omwille van zijn kwetsbaarheid een verhoogd risico zou lopen op slachtofferschap van het beperkt aanwezige geweld in zijn regio van herkomst.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet of van het refoulementbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker toont evenmin aan dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden of dat de commissaris-generaal zou zijn tekortgeschoten met betrekking tot de samenwerkingsplicht.

Het enig middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN